

PETRŐCZI ÉVA VERSEI
A KÜKÜLLŐVÁRI TEMPLOM *UTOLSÓ ÍTÉLET*
FRESKÓJÁRA

Lángi József restaurátornak

Közről sem a halál szelével legyint
meg bennünket, most, sokszáz év után.

Nézzük meg közelebről:
ha fájdalmasan ismerős
látvány is e képen
az Úr sebhelyes,
szögekkel megcsúfolt lába,
de hamisságot nem ismerő,
gyermeki vigasz és
a Legigazabb Ígéret
vár tőle mindössze
egy mély sóhajtásnyi távolságra.

Egy kislány-arcú,
barnahajú angyal
fújja-fújja teljes
erőből, s teljes szívvel
holtakat ébresztgető,
csillogó trombitáját.

Ha csüggedek, s ha félek,
elég, hogyha e képre nézek,
s lazulni érzem minden fájdalom,
minden magány és minden
pusztulás-tudat rettentő szorítását.

És végül – nem kell ehhez semmiféle *kóta* -
hallom a freskón aranyló zenét is; ereje nem kopik,
nem fogy, félezer esztendő óta.

A képen a Luzerni Fesztiválzenekar rézfúvósai
Gustav Mahler: II. szimfónia, c-moll , („Feltámadás”) IV-V. tétel
[43:38](#) IV. Urlicht. Sehr feierlich, aber schlicht
[48:42](#) V. Im Tempo des Scherzo. Wild herausfahrend – „Auferstehn”
Eteri Gvazava – szoprán és Anna Larsson – mezzoszoprán,

Luzerni Fesztiválzenekar, vezényel: Claudio Abbado
(Kulturális és Kongresszusi Központ Luzern, 2003. augusztus 21.)

A negyedik tétel, az „Urlicht” (Ősfény) a Sehr feierlich, aber schlicht (Nagyon ünnepélyes, de egyszerű) feliratot viseli. Ez egy alt által énekelt Wunderhorn-dal, amely a finálé bevezetéseként szolgál. A D-dúr távoli hangnemben megszólaló dal a világi gondoktól való megkönnyebbülés utáni vágyakozást szemlélteti, és szünet nélkül vezet a Fináléban szereplő válaszhoz. Mahler úgy fogalmaz, hogy „*a nagy hívószót halljuk; a trombiták az apokalipszis hangjai; - a dermedt csend közepette azt gondoljuk, hogy a távolból csalogány hangját halljuk, mint a végő, reszkető visszahagyját a földi létnek!*”

A IV. és V. tétel szövege:

Ó, piros rózsácska!
Az ember a legnagyobb szükségben van!
Az ember a legnagyobb kínban van!
Szeretnék inkább az égben lenni!
Széles úton jártam;
jött egy angyal, és el akart téríteni.
Jaj, nem! Nem hagytam, hogy eltérítsen!
Istentől való vagyok, és Istenhez akarok visszatér
A Jóisten egy kis fényt ad majd nekem,
amely az örök boldogság eléréséig világít nekem!
(A fiú csodakürtje)

FELTÁMADÁS

Feltámadsz, igen, fel fogsz támadni,
porom, rövid pihenés után!
Halhatatlan életet! Halhatatlan életet
ad majd neked, aki hívott.
Újra kivirágzol, azért vetnek ell
Az aratás ura megy,
és kévébe gyűjt
minket, akik meghaltunk.
(Friedrich Gottlieb Klopstock)

Ó, higgy, szívem, higgy:
Semmit sem veszítesz!
A tiéd, igen, a tiéd az, amit áhitottál,
a tiéd, amit szeretted,
a tiéd, amiért harcoltál!

SZARVASCSERE

Zalacsány-Örvényeshegy

Szarvascsere az Örvényeshegyen.

Bár én csak némán ujjongtam,

s mindketten lábujjhegyen,

már jól ismerve egymás ritmusát,

igyekeztünk az ifjú, s a tavalyinál

kisebb kolónia közelébe jutni,

az egy sötétebb és négy világosbarba

jószágból álló, fehérpettyes hátú

dámszarvas-csapat mégis széleseben

az erdőbe inalt.

De egy vigasz -ajándékunk

mégis maradt.

Futásuk olyan volt,
mint Schumann és Clarája
(gyerekkoromból földereng,
bár meglehet, tévedek,
Robert egyik szaladgáló
egerekkel cifrázott,
játékos kottája. Remélem,
nem volt álom, de
sehol, sehol nem találom!)
viharos szerelme.

Bár Robert úrhoz ,
s olykor szeszélyes
hitveséhez képest
én minden kisebb-nagyobb
bolondériámmal együtt
józan lényecske vagyok,
a hullámszó-futó
szarvasok láttán
ők ketten, s az ő
muzsikájuk jutott
az eszembe.